

Η Οσιακή Κοίμηση της Μοναχής Μαρκιανής (Αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

/ [Πεμπουσία](#)· [Ορθοδοξία](#)-[Πολιτισμός](#)-[Επιστήμες](#)

Η αδελφή Μαρκιανή εξηγεί το λόγο του Θεού

Την Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου 2020, στις 9 το βράδυ, εκοιμήθη σε βαθύτατο γήρας η Οσιωτάτη Μοναχή Μαρκιανή, αδελφή του Ιερού Παρθενώνος Παναγίας Βοηθείας Χίου, της ιστορικής αυτής Μονής που αποτελεί το κτιτορικό έργο του Αγίου Ανθίμου του εν Χίω.

Η κατά κόσμον Μαρία Βάβουλα του Νικολάου και της Κυριακής, γόνος ευσεβούς πολυτέκνου οικογενείας (4 θυγατέρες και ένας γιος), με ρίζες από την νήσο Νάξο, γεννήθηκε στην Αθήνα τον Δεκέμβριο του 1924. Από την οικογένεια της μητέρας της είχε συγγένεια με τον Άγιο Νικόλαο τον Πλανά (+2 Μαρτίου 1932) ενώ συγγενής της τυγχάνει και ο νυν Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Καλλίνικος.

Από της παιδικής της ηλικίας αγάπησε τον Ιησού Χριστό. Ανάσα της ψυχής της ήταν ο εκκλησιασμός και τα πνευματικά βιβλία που αχόρταγα μελετούσε. Προσευχή και μελέτη δαπανούσαν τον χρόνο της εκ νεότητος και μέχρι την τελευταία ημέρα της ζωής της. Τον πνευματικό της καταρτισμό όφειλε στο κατηχητικό σχολείο αλλά και στον πνευματικό της πατέρα, τον Αρχιμανδρίτη Στέφανο Ματακούλια που στα 1960 έγινε Μητροπολίτης Τριφυλλίας και Ολυμπίας. Ο πατήρ Στέφανος είχε ορμητήριό του τον Ιερό Ναό της Αγίας Αικατερίνης Πλάκας, ιστορικό μνημείο του 11^{ου} αιώνα, όπου ήταν εφημέριος επί πολλά χρόνια. Εκεί είχε αναπτύξει ιδιαίτερη δράση ποικίλου χαρακτήρα ως έμπειρος Ιεροκήρυκας και με προσφορά στον τομέα της νεότητος καθώς υπήρξε επί χρόνια διευθυντής του Πνευματικού Φροντιστηρίου Κληρικών Πεντέλης. Είχε οργανώσει κατηχητικά σχολεία και κύκλους μελέτης Αγίας Γραφής και εξομολογούσε αρκετό κόσμο.

Η αδελφή Μαρκιανή εξηγεί το λόγο του Θεού

Η νεαρή Μαρία έχοντας αποφοιτήσει από το Δημοτικό Σχολείο και εργαζόμενη σε διάφορες εργασίες της εποχής (μοδιστρική κτλ.) βρήκε ανάπαυση πλησίον του πατρός Στεφάνου. Από εκείνον άκουσε για πρώτη φορά για την αξία της μοναχικής ζωής. Και σαν του εξομολογήθηκε τον ένθεο πόθο της να αφιερωθεί στον Χριστό ως μοναχή, εκείνος την ευλόγησε και της ευχήθηκε να ευδοκιμήσει κατά Θεόν ο αγώνας της για την σωτηρία της ψυχής της. Της συνέστησε να βρει ένα μεγάλο κοινόβιο και την έστειλε στην Χίο, στον Ιερό Παρθενώνα της Παναγίας της Βοηθείας, να τεθεί στην υπακοή του Γέροντος Ανθίμου Βαγιάνου, του μεγάλου Αγίου των ημερών μας.

Υπακούοντας βρέθηκε στην Χίο. Έζησε στα χρόνια ακμής της πολυπληθούς Μονής με τις 90 μοναχές και καταρτίστηκε πνευματικά από τους πνευματικούς «γονείς» της Ιεράς Μονής, τον Άγιο Άνθιμο και την Γερόντισσα Ευπραξία. Η αδελφή Μαρία εισήλθε στην Μονή στις 28 Σεπτεμβρίου 1952. Ήταν τότε στα 26 της χρόνια, γεμάτη θέληση και δύναμη να εργαστεί και να προκόψει στα πνευματικά. Μόλις εισήλθε στο κελλάκι της, αισθάνθηκε την χάρη του Θεού να την κυκλώνει και

αμέσως αναπαύθηκε στην Μονή. Την έβαλαν βοηθητική στα μαγειρεία της Μονής και ακολούθως την έστειλαν στο κεντητήριο της Μονής πλησίον της αδελφής Θεονύμφης για να μάθει την τέχνη. Αργότερα την έστειλαν στο ραφείο κοντά στην αδελφή Δοσιθέα (νυν Ηγουμένη της Μονής), εκεί όπου ετοιμάζονταν οι ονομαστές «*προίκες*». Διακόνησε επίσης και στο εργαστήριο (αγγείο)πλαστικής της Μονής. Επειδή ήταν καλλίφωνη την όρισαν βοηθητική στα αναλογεία. Με την ευχή του Αγίου Ανθίμου είχε επιτυχία και στα δύο διακονήματα και σταδιακά έγινε πρωτοψάλτρια του αριστερού χορού, διακονία που κράτησε με τις λίγες δυνάμεις της μέχρι και τον τελευταίο μήνα της ζωής της.

Κατά τα λεγόμενά της, της άρεσε πολύ η εσωτερική ζωή στο κελλί, η προσευχή και η μελέτη. Καθημερινώς μελετούσε πατερικά και γεροντικά βιβλία. Τα πιο αγαπημένα της ήταν η Κλίμαξ, το Λαυσαϊκό, ο Αββάς Ισαάκ, ο Ευεργετινός, ο Όσιος Εφραίμ, το «*Αμαρτωλών σωτηρία*» κ.ά. Όταν τα τελείωνε, τα διάβαζε από την αρχή και πάντα ανακάλυπτε και νέα στοιχεία. Διατηρούσε σημειωματάριο όπου κατέγραφε οτιδήποτε το πνευματικά αξιόλογο που συντελούσε στον καταρτισμό της. Αντέγραφε διάφορα αποφθέγματα, ρητά, διηγήσεις, το περιεχόμενο των οποίων μοιραζόταν με τις αδελφές της Μονής και τις προσκυνήτριες που της ζητούσαν λόγον οικοδομής. Επίσης φωτοτυπούσε αυτές τις σημειώσεις, τις έκανε σαν βιβλίο και τις έδινε (δώρο) ευλογία όπου έκρινε ότι μελετούσαν και ζητούσαν κάτι να διαβάζουν για να στηριχτούν.

Με τα χέρια της ετοίμαζε ολόκληρες προίκες που παρήγγελλαν στην Μονή οι εφοπλιστικές οικογένειες των Οινουσσών. Με την κατανυκτική φωνή της υπηρέτησε στο αναλογείο για 60 και πλέον έτη δοξάζοντας τον Θεό και την Παναγία Μητέρα Του. Με ιδιαίτερη ευλάβεια διάβαζε τους βίους των Αγίων κατά το Συναξάριο του Όρθρου με τρόπο ευκρινή ώστε όλοι να αντιλαμβάνονται τους βίους των Αγίων. Με εμφαντικό τρόπο διάβαζε τα δίστιχα του Συναξαρίου και με παρόμοιο τρόπο στην Θεία Λειτουργία απήγγελλε το «*Πιστεύω*» και το «*Πάτερ ημών*».

Η αδελφή Μαρκιανή κατά την ημέρα της μεγαλοσχημίας της

Την κουρά της ρασοφόρου έλαβε στις 28

Αυγούστου 1956 από τα τίμια χέρια του Αγίου Ανθίμου μαζί με το μοναστικό όνομα «*Μαρκιανή*», το όνομα δηλαδή της αυτοκράτειρας του Βυζαντίου Μαρκιανής, συζύγου του αυτοκράτορος Ιουστίνου του Α' του Γέροντος (518-527), της πρότερον μόν Λουπικίας, είτα δε Ευφημίας κληθείσης. Η αυτοκράτειρα Μαρκιανή διήλθε την ζωή της εν προσευχαίς και ελεημοσύναις, τύπος γενομένη τοις πιστοίς και ηξιώθη της αγιότητος. Ετάφη στον ναό των Αγίων Αποστόλων Κωνσταντινουπόλεως. Η δε μνήμη της τελείται τη 27^η Ιανουαρίου εκάστου έτους.

Πνευματική της Μητέρα ήταν πλέον η Γερόντισσα Μάρθα η οποία στις 11 Οκτωβρίου 1964 και επί τη μνήμη του Αγίου Νεκταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (+397), διαδόχου του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, την οδήγησε προ της Ωραίας Πύλης για να ενδυθεί το Μέγα και Αγγελικό Σχήμα από τα χέρια του αυταδέλφου της και ανεψιού του Αγίου Ανθίμου, Ιερομονάχου Ευσεβίου Πετεινάκη (+28 Μαρτίου 1976). Σημειωτέον ότι μετά την κοίμηση του Αγίου Ανθίμου στις 15 Φεβρουαρίου 1960, οι νεότερες αδελφές εκάρησαν μεγαλόσχημες από τον πατέρα Ευσέβιο.

Διάδοχος της Γερόντισσας Μάρθας (+14 Δεκεμβρίου 1986), υπήρξε η Γερόντισσα Βρυαίνη, η ιατρός της αδελφότητος που κατέγραψε την διδαχή του Αγίου Ανθίμου σε 8 τόμους και σε έναν ακόμη το «*Κυριακοδρόμιον*» του Αγίου. Η αδελφή Μαρκιανή ευλαβείτο ιδιαιτέρως όλες τις Ηγουμένες αλλά πιο πολύ την Γερόντισσα

Βρυαίνη ομολογώντας ότι με την ευχή της είχε πετύχει ό,τι το καλό στην πνευματική της ζωή. Η Γερόντισσα Βρυαίνη της έβγαζε τα σχέδια για το κεντητήριο και το ραφείο, της έδειχνε τα ψαλτικά, την φρόντιζε όταν αρρώσταινε και κυρίως με την προσευχή εν συνδυασμό με το πράον και υπομονετικόν του χαρακτήρος της, την δίδασκε την οδόν της τελειώσεως.

Μετά την κοίμηση της Γερόντισσας Βρυαίνης στις 10 Φεβρουαρίου 2005, η αδελφή Μαρκιανή της έγραψε μια εξομολογητικού χαρακτήρος επιστολή, αντίγραφο της οποίας μας ενεχείρισε. Η επιστολή διέπεται από το πνεύμα της εν Χριστώ αγάπης που συνέδεε την υποτακτική με την πνευματική της μητέρα καθώς και της συγγνώμης που οφείλει εκ βάθους καρδιάς να αιτείται έκαστο πνευματικό τέκνο από τον πνευματικό του καθοδηγητή.

Η αδελφή Μαρκιανή ήταν ολιγόλογη και μόνο πνευματικό λόγο ήξερε να εκφέρει. Πάντοτε μιλούσε στο πληθυντικό αριθμό, ακόμη και στα μικρά παιδιά. Με την διδαχή και το παράδειγμά της στήριξε αρκετές γυναίκες που την πλησίαζαν για να ωφεληθούν πνευματικά. Απέκτησε και αρκετές μαθήτριες στην ψαλτική που την πλαισίωναν στο αναλογείο. Τις διόρθωνε στην ανάγνωση και στην ψαλτική με καλό αποτέλεσμα το άριστο αποτέλεσμα. Ήθελε στο διακόνημα του να υπάρχει προχειρότητα και στόχευε στο αρτιότερο αποτέλεσμα α της Θείας Λατρείας.

Η Μοναχή Μαρκιανή

Στην Εκκλησία συμμετείχε με όλη της την ύπαρξη στις ιερές

ακολουθίες και με ευλάβεια κοινωνούσε των Αχράντων Μυστηρίων δίνοντας στον Λειτουργό Ιερέα την εντύπωση ότι η Θεία Μετάληψη ήταν το οξυγόνο, η ανάσα, ο θησαυρός όλου της του είναι. Η εντύπωση αυτή απέρρευε από την βαθιά της ευλάβεια για τον θυσιαζόμενο Χριστό και την εν επιγνώσει συμμετοχή της στο μυστήριο της Θείας Λειτουργίας.

Ο λόγος της «*άλατι ηρτυμένος*», οικοδομούσε και η ιεροπρεπής της εμφάνιση είλκυε τους ανθρώπους, προς τους οποίους έδειχνε μητρική στοργή και ενδιαφέρον. Ο λόγος της παρηγορούσε και ξεκούραζε τους ανθρώπους και όντας φορέας του Πνεύματος του Θεού, είχε ισχύ και πειθώ.

Ο ιερός μήνας Φεβρουάριος πλούτισε το ουράνιο κοινόβιο της Παναγίας Βοηθείας με τρία στελέχη : τον Άγιο Άνθιμο (+15 Φεβρουαρίου 1960), την Γερόντισσα Βρυαίνη (+ 10 Φεβρουαρίου 2005) και την αδελφή Μαρκιανή (+ 19 Φεβρουαρίου 2020), που επί χρόνια αγωνιζόταν με τον πόνο και τις πολλές ασθένειες.

Την ημέρα που η Αγία μας Εκκλησία εορτάζει την κατ'έξοχήν εμβληματική μορφή του Γυναικείου Μοναχισμού, του Γένους, της Παιδείας, της Εκκλησίας κατά τα νεώτερα μετά την άλωση χρόνια, την Οσία Φιλοθέη την Αθηναία, η αδελφή Μαρκιανή ύστερα από ολιγόωρη νοσηλεία παρέδωσε το πνεύμα της εις χείρας Θεού. Λίγο πριν είχε πει στην διακονήτριά της: «*Ανεβαίνω, κυρία Άννα, ανεβαίνω*». Και όντως κατά τον στίχο των συναξαρίων, «*ανέβη εις ουράνιον πόλον*».

Το λείψανό της ζεστό και εύκαμπτο κατετέθη εις το μέσον του Καθολικού αφού ετοιμάστηκε κατά το μοναχικόν έθος. Αφού ολοκληρώθηκε η ανάγνωση του Ιερού Ψαλτηρίου, διαβάστηκε η κατά το τυπικόν εξόδιος Ακολουθία «*εις μοναχούς*» στην οποία προέστη ο ποιμενάρχης της νήσου και φιλόστοργος πατήρ της Μονής, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Μάρκος με την συμμετοχή Ιερέων της Μητροπόλεως. Λίαν συγκινημένος προσφώνησε την εκλιπούσα μοναχή δια καταλλήλων λόγων. Ομίλησε για την αξία της μοναχικής αφιερώσεως και ζωής καθώς και την προσφορά της Ιεράς Μονής στην τοπική Εκκλησία με την παρουσίαση του Αγίου Ανθίμου παγκοσμίως. Πέρα από κάθε συναισθηματισμό της στιγμής, θεμελίωσε τον πνευματικό του λόγο επί της προσωπικότητας και της αρετής της αδελφής Μαρκιανής, αναπτύσσοντας τις σκέψεις του θεολογικά και με αφορμή το απολυτίκιον του πλ. δ' ήχου για τις Όσιες γυναίκες, την προσφώνησε λέγοντας: «*Εν σοι Μήτηρ Μαρκιανή, ακριβώς, διεσώθη το κατ'είκόνα...*».

Η ταφή της εν μέσω βροχής, απόδειξη και αυτή της ευλογίας του Θεού (όπως έγινε και στην ταφή εξάλλου του Αγίου Ανθίμου), έγινε στον άυλαιο χώρο του Ιερού Κοιμητηριακού Ναού του Αγίου Ανθίμου Νικομηδείας (τον οποίο εγκαινίασε ο Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων Φωστίνης).

*«Μαρκιανής υπό σήμα τόδ'αγνής κεύθει σώμα,
ψυχὴν δ'εν μακάρων θήκετο υψιδόμων».*

Την ευχή της να έχουμε! Η μνήμη αυτής έστω αιωνία και άληστος!